

РЕШЕНИЕ

№ 2

гр. Пловдив , 28.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в

публично заседание на осми февруари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Васил С. Гатов
Членове:	Милена Б. Рангелова Деница Ц. Стойнова

при участието на секретаря Мариана Н. Апостолова
в присъствието на прокурора Марина Вангелова Белчева (АП-Пловдив)
като разгледа докладваното от Васил С. Гатов Въззивно наказателно дело от
общ характер № 20205000600420 по описа за 2020 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

С обжалваната присъда състав на Пловдивския окръжен съд е признал подсъдимия Н. Д. Х. за виновен в това, че през периода 01.11.2011г. - 13.07.2012г. в гр.*, при условията на продължавано престъпление, за осем данъчни периода, като лице, което фактически управлява „*“ЕООД, е избегнал установяване и плащане на данъчни задължения в особено големи размери - 540 517.99 лв. за “*” ЕООД Булстат *, представляващи дължим данък върху добавената стойност, като при водене на счетоводството е съставил и използвал документи с невярно съдържание, в които е отразил данъчни фактури по неполучени доставки с право на пълен данъчен кредит, като е потвърдил неистина в декларации и е приспаднал неследващ се данъчен кредит и на основание чл.255, ал.3 вр. ал.1, т.2 пр.1, т.6 и т. 7, вр. с чл.26, ал.1 НК, вр. чл.54 НК го осъдил на четири години и шест месеца лишаване от свобода и на конфискация на ¼ идеална част от имуществото му.

На основание чл.57, ал.1, т.2, б.,б“ и б.,в“ ЗИНЗС съдът определил първоначален „строг режим“ за изтърпяване на така наложеното наказание лишаване от свобода.

На основание чл.25 ал.1 вр. чл.23 ал.1 от НК съдът определил на подсъдимия едно общо най-тежко наказание по настоящата присъда и наказанието по нощд № 758/2017 г. на описа на РС - Пловдив в размер на четири години и шест месеца лишаване от свобода, към което присъединил и наказанието конфискация.

На основание чл.25 ал.4 от НК съдът постановил така определеното общо най-тежко наказание лишаване от свобода в размер на четири години и шест месеца лишаване от свобода да се изтърпи при първоначален „строг“ режим.

На основание чл.59, ал.2, вр.ал.1, т.1 от НК от така наложеното общо най-тежко наказание „лишаване от свобода“ за срок от четири години и шест месеца било приспаданото времето, което подсъдимият е изтърпял по нощд №758/17г. на Районен съд – Пловдив.

На основание чл.68 ал.1 от НК съдът постановил подсъдимият да изтърпи изцяло и отделно наказанието определено по нощд №209/2011г. на Районен съд – Мездра в размер на шест месеца лишаване от свобода .

На основание чл.57 ал.1 т.2 б.“в“ от ЗИНЗС бил определен първоначален строг режим за изтърпяване на наказанието по нощд №209/2011г. на РС Мездра в размер на шест месеца лишаване от свобода.

Съдът се разпоредил с веществените доказателства и се произнесъл по разноските, като ги възложил на подсъдимия.

В срока за обжалване е постъпил протест от Окръжна прокуратура Пловдив с доводи за явна несправедливост на наложеното наказание и с предложение за увеличаване на размера му.

Постъпила е и жалба от подсъдимия Х., с която се иска присъдата да бъде отменена и постановена нова оправдателна. Оплакванията са насочени към неправилно приложение на материалния закон, за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и за явна несправедливост на наказанието.

В съдебно заседание представителят на Апелативната прокуратура намира присъдата в частта, досежно приложението на материалния закон за

обоснована и законосъобразна и предлага жалбата да се остави без уважение като неоснователна в тази част, а присъдата да бъде потвърдена. Според прокурорът съдът е изследвал всички факти и обстоятелства, свързани с предмета на доказване и е направил правилни изводи относно авторството и правната квалификация на деянието, за което Х. и бил предаден на съд. Досежно наказанието сочи, че е определено законосъобразно, размера му е справедлив и не поддържа протеста в тази част, като предлага наказанието по присъдата на РС – Мездра да не бъде присъединявано към наказанието по процесната присъда, поради настъпила давност.

Представителят на гражданския ищец се присъединява към съображенията, изложени от прокурора и предлага жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

Защитата на подсъдимия Х. спори по въпроса за виновността му, като излага съображения, че не били изследвани продажбите и не е ясно как е формиран крайния резултат. Твърди, че липсват доказателства за ангажираността на подсъдимия с дружеството и иска Х. да бъде оправдан.

Подсъдимият поддържа адвоката си и иска да бъде оправдан.

Апелативният съд, като съобрази доводите на страните, провери служебно правилността на присъдата, съобразно изискванията на чл.313 и чл.314 НПК и упражнявайки правомощията, с които е оторизиран, за да се произнесе, взе предвид следното:

Първоинстанционният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

„*“ ЕООД било регистрирано в Търговския регистър към Агенция по вписванията на 01.07.2011 г. с адрес на управление гр. * ул. „*“ № 12, ет. 2. Едноличен собственик на капитала на дружеството, вписана и за управител на същото, била майката на подсъдимия – свидетелката М.С.Х.. Основен предмет на дейност на дружеството бил производство на мрежи и търговия с метални изделия.

Дружеството се регистрирало данъчно на 01.07.2011 г. при което счетоводството на търговеца следвало да се води съгласно изискванията на

Закон за счетоводството, както следва: Съгласно чл. 3. (1) Текущото счетоводно отчитане се организира по реда на този закон и се извършва по способа на двустранното счетоводно записване. (2) Предприятията осъществяват текущото счетоводно отчитане на всички стопански операции, които водят до изменения на имущественото и финансовото им състояние, финансовите резултати от дейността, паричните потоци и собствения капитал, в хронологичен ред.(3) Предприятията осъществяват текущото счетоводно отчитане на основата на документална обосновааност на стопанските операции и факти при спазване изискванията за съставянето на документи по този закон. чл. 4. (1) Счетоводният документ е хартиен или технически носител на счетоводна информация, класифициран като първичен, вторичен и регистър. (2) Първичният документ е носител на информация за регистрирана за първи път стопанска операция. (3) Вторичният документ е носител на преобразувана (обобщена или диференцирана) информация, получена от първичните счетоводни документи. (4) Регистърът е носител на хронологично систематизирана информация за стопански операции от първични и/или вторични счетоводни документи. (5) Счетоводен документ по ал. 1 може да е електронен документ, който съдържа информацията, изисквана по този закон, издаден и получен в какъвто и да е електронен формат при спазване на изискванията на Закона за електронния документ и електронния подпис.“

По ЗДДС „*“ ЕООД било регистрирано на 20.07.2011 г. Регистрацията по ЗДДС изисквала воденето на аналитични отчетни регистри - дневник за покупките и дневник за продажбите. По силата на чл.124, ал.1 от ЗДДС и чл. 113, ал.1 от ППЗДДС – регистрираните лица по този закон водят задължително регистри – дневник за покупките и дневник за продажбите, съдържащи информацията за всички издадени и получени данъчни документи и отчети, които следва да бъдат издадени съгласно изискванията на закона или този правилник.

Макар, за управител и едноличен собственик на капитала на дружеството да била вписана майката на подсъдимия М. Х., обаче, дейността на дружеството изцяло да се осъществявало от нейния син подсъдимия Х.. Именно подсъдимият Н.Х. се занимавал с цялостната организация и дейност на дружеството през инкриминирания период и фактически управлявал

дружеството. Той намирал контрахентите си, контактувал с тях, организирал транспортирането и доставянето на стоките, извършвал всякакви правни и фактически действия и сключвал договори във връзка с търговската дейност на дружеството.

Наред с тази си дейност, обаче, и с цел да намали дължимите данъци за отделните данъчни периоди, за които по силата на закона следвало да начислява и внася всеки месец ДДС, подсъдимият се снабдявал от неустановени по делото лица с фактури с предмет различни метални и други изделия, свързани с предмета на дейност на дружеството, по които, обаче, реално не получавал стоки. Тези фактури предоставял за осчетоводяване и отразяване в СД по ЗДДС и Дневниците за покупки и така намалявал резултата на дружеството за периода, минимизирайки дължимия ДДС за внасяне или излизайки на възстановяване. По този начин си спестявал дължим ДДС за внасяне, формиран от реалните продажби на „*“ ЕООД.

През месец ноември и месец декември 2011 г. подсъдимият поверил счетоводното обслужване на „*“ ЕООД на счетоводна кантора „*“ с управител свидетеля К. Л. К.. За това не се оформил писмен договор. Оперативното счетоводство било възложено на съпругата на свидетеля К. Л. К.. Във връзка с осъществяваната дейност от името на „*“ ЕООД подсъдимият Х. предавал лично или чрез майка си като приносител, първичните счетоводни документи в счетоводната кантора, а оперативния счетоводител имал задължението технически да ги опише в дневниците за покупки и продажби. Съдържанието на последните, обаче било предопределяно единствено от подсъдимия, който предоставял ежемесечно в счетоводната кантора фактурите издадени от него или получени от него за отчетния период, в това число се снабдил по неустановен по делото начин и от неустановени по делото лица и предоставил лично или чрез майка си, като приносител, в счетоводството и процесните покупни фактури. Задълженията на оперативния счетоводител били да въвежда първичните счетоводни документи и съставя въз основа на тях изискуемите се вторични счетоводни документи, отчетни счетоводни документи в това число и справки-декларации по ЗДДС и месечни дневници за покупки и продажби по ЗДДС. Справките-декларации и дневниците за покупки и продажби били подавани по електронен път чрез електронния подпис на свидетеля К. Л. К..

Оперативния счетоводител редовно и в срок подавала пред * гр. * справките-декларации по ЗДДС, ведно с дневниците за покупки и продажби, в съответствие с изискванията на действащата нормативна уредба.

След изтичане на първите два процесни данъчни периоди – месец ноември и месец декември 2011 г., от счетоводната кантора „*“ се отказали да обслужват счетоводно „*“ ЕООД, тъй като свидетелят К.К. и съпругата му като оперативен счетоводител на дружеството се усъмнили в коректността на клиента си подсъдимия Н.Х., който според тях не предоставял всички документи, подлежащи на обработка.

Така за следващите процесни данъчни периоди счетоводното обслужване на дружеството било възложено на кантората на свидетеля С. А., който упражнявал тази дейност чрез своите дружества „*“ ЕООД и „*“ ЕООД. Бил сключен договор между „*“ ЕООД и „*“ ЕООД, а след това аналогичен договор с „*“ ЕООД за осъществяване на счетоводно обслужване на дружеството. Оперативното счетоводство било възложено на свидетеля В. .В.. Задълженията на последния били да обработва и въвежда първичните счетоводни документи в изискуемите се вторични счетоводни документи, да съставя проекти на счетоводни и данъчни документи, включително и справки-декларации по ЗДДС и месечни дневници за покупки и продажбите по ЗДДС. Справките-декларации и дневниците за покупки и продажби били подавани по електронен път от свидетеля В. чрез електронния подпис на името на К. А. – служител в кантората. Във връзка с осъществяваната дейност от името на „*“ ЕООД подсъдимият предавал ежесечно първичните счетоводни документи в счетоводната кантора на свидетеля А., като свидетелят В. имал задължението технически да ги опише в дневниците за покупки и продажби и отрази в справката декларация с оглед подаването им в * *, но съдържанието им било предопределяно единствено от предоставените в счетоводната кантора от подсъдимия Х. лично или чрез неговата майка първични счетоводни документи. Свидетелят В. .В. редовно и в срок подавал пред * гр. * справките-декларации по ЗДДС, ведно с дневниците за покупки и продажби, в съответствие с изискванията на действащата нормативна уредба, според която, съгласно чл. 125 от ЗДДС за всеки данъчен период регистрираното лице подава справка-декларация, съставена въз основа на отчетните регистри по чл. 124, с изключение на случаите по чл. 157; а според

чл. 116, ал.1 от ППЗДДС – регистрираното лице е длъжно за всеки данъчен период да подаде справка – декларация по чл. 125, ал.1 от закона по образец.

Така, в дневниците за продажби и в подаваните справки-декларации винаги били отразявани реални продажби на „*” ЕООД. Върху тези облагаеми продажби, като регистрирано по ЗДДС, дружеството начислявало и събиращо косвен данък – ДДС, който следвало да внесе във фиска.

За да минимизира този данъчен резултат в подаваните справки-декларации, обаче, с цел намаляване на дължимия косвен данък, подсъдимият предоставял на оперативните си счетоводители освен фактурите, издадени от него за извършени от „*” ЕООД продажби – и данъчни фактури за покупки, по които реално „*” ЕООД не е получавало доставки и по които не е извършвано плащане, тъй като съгласно нормата на чл. 88 от ЗДДС (1). Резултатът за данъчния период е разликата между общата сума на данъка, който е изискуем от лицето за този данъчен период и общата сума на данъчния кредит, за който е упражнено правото на приспадане през този данъчен период; (2) Когато начисленият данък превишава данъчния кредит, разликата представлява резултат за периода – данък за внасяне; (3) Когато данъчният кредит превишава начисления данък, разликата представлява резултат за периода – данък за възстановяване; (4) Регистрираното лице само определя резултата за всеки данъчен период – данък за внасяне в републиканския бюджет или данък за възстановяване от републиканския бюджет.

За инкриминирания период това били фактури с отразен издател съответно: „*” ЕООД ЕИК *, „*” ЕООД ЕИК *, „*” ЕООД ЕИК *, „*” ЕООД ЕИК *, „*” ЕООД ЕИК *, „*” ЕООД ЕИК *, „*” ЕООД ЕИК *, „*” ЕООД ЕИК *, „*” ЕООД ЕИК *, „*” ЕООД ЕИК * и „*” ЕООД ЕИК *.

Подсъдимият Х. бил наясно, че „*” ЕООД като регистрирано по ЗДДС лице сам определя резултата за всеки данъчен период и че с така включените фактури по нереални сделки ще постигне желания резултат за съответния данъчен период. Бил наясно също, че за да се приспадне данъчен кредит, съгласно разпоредбата на чл. 68, ал.1, т.1 от ЗДДС, необходимо условие е стоката или услугата по облагаема доставка да е получена реално.

Независимо от това, с цел да намали данъчните резултати за

инкриминираните данъчни периоди в които е осъществявал дейност с „*“ ЕООД, подсъдимият предавал в счетоводна кантора „*“ за обработване от счетоводителката М. К. за първите два инкриминирани данъчни периода, а в последствие на свидетеля В. от счетоводната кантора на свидетеля А. – фактури, за които знаел, че няма реално получени доставки, поради което и знаел, че няма основание да бъдат отразявани в дневниците за покупки и като резултат – в подаваните по електронен път справки-декларации. Това било извършвано систематично, с цел привидно да се увеличи размерът на платения ДДС по покупките и така завишената сума да се извади от начисления ДДС по продажбите, под формата на приспадане на данъчен кредит съгласно нормата на чл. 88, ал.3 от ЗДДС или данъка за внасяне да е в много по-малък размер от действително дължимия, като превиши начисления по продажбите данък – като разликата да представлява данък за възстановяване. Така подсъдимият Х. целял промяна на данъчния резултат.

Лицата, осъществяващи счетоводното обслужване на „*“ ЕООД през различните процесни данъчни периоди в обхвата на инкриминирания период, изчислявали месечните задължения на „*“ ЕООД в справките-декларации по ЗДДС, основани на аналитични регистри – дневници за покупки и продажби. Съдържанието им било предопределяно само от Н.Х., който предоставил на обслужващите го счетоводители данъчни фактури за покупки от: „*“ ЕООД ЕИК *, „*“ ЕООД ЕИК *, „*“ ЕООД ЕИК *, „*“ ЕООД ЕИК *, „*“ ЕООД ЕИК *, „*“ ЕООД ЕИК *, „*“ ЕООД ЕИК *, „*“ ЕООД ЕИК *, „*“ ЕООД ЕИК *, „*“ ЕООД ЕИК *, „*“ ЕООД ЕИК *, „*“ ЕООД ЕИК *, „*“ ЕООД ЕИК *, „*“ ЕООД ЕИК * и „*“ ЕООД ЕИК *, а оперативните счетоводители технически изготвяли аналитичните регистри и справките декларации, които били подавани в * гр. * от името на задълженото лице.

Дейността на „*“ ЕООД за правилното прилагане на ЗДДС за периода 01.11.2011г. – 30.06.2012г. станала обект на данъчна ревизия, приключила с издаването на РА № *г. (том 13 от досъдебното производство). Ревизията била извършена от свидетелката С.Ч. – * по приходите и свидетелката Т.К. – * по приходите, които съставили ревизионен доклад, в който установили, че по декларираните доставки от посочените по-горе доставчици дружеството е ползвало неправомерно данъчен кредит. В резултат бил отказан данъчен кредит и с Ревизионния акт били определени данъчни задължения в общ размер на 534 985.95 лв. Ревизионният доклад бил връчен на свидетелката М.

Х. на 27.02.2013г. Ревизионният акт бил връчен на 13.04.2014г. също на свидетелката М. Х.. Ревизионният акт не е бил обжалван нито по административен, нито по съдебен ред и влязъл в законна сила след изтичане на срока за обжалване (т. 9, л. 23 от досъдебното производство).

За данъчен период м. ноември 2011 г. подсъдимият Н.Х. предал в счетоводната кантора „*“ ООД, управлявана от свидетеля К. Л. К., данъчни фактури за сключени от него сделки от името на „*“ ЕООД за продажби, които технически били отразени от счетоводителката М. К. в дневника за продажби (т. 13, л. 4, 5, 7 от досъдебното производство) с обща данъчна основа 380 666.82 лв. и всичко начислен ДДС в размер на 76 133.43 лв. За да намали дължимия ДДС към фиска, който за този данъчен период бил в размер на 76 133.43 лв., получен от продажните фактури, освен данъчни фактури за осъществени реални покупки от „*“ ООД, „*“ ООД, „*“ ООД, ЕТ „*, „*“ ЕООД, „*“ ООД, „*“ ООД, ЕТ „*, „*“ ООД, „*“ ЕООД, „*“ ЕООД и „*“ ЕООД, подсъдимият предал в счетоводната кантора за техническо отразяване в дневника за покупки – и данъчни фактури издадени от името на „*“ЕООД, с които Н.Х. се бил снабдил по неустановен по делото начин, без да обясни на свидетеля К. и на съпругата му, че не отразяват реални стопански операции. Към фактурите липсвали фискални касови бонове за плащане в брой към „*“ ЕООД, макар във фактурите да е отбелязано „плащане в брой“.

Собственик и управител на „*“ЕООД бил свидетелят М. Ф. К., с когото Х. не е имал търговски отношения. Инкриминираните фактури не били издадени от К. – фирмата му имала предмет на дейност изграждане на ВиК инсталации в нови и стари сгради, но не и продажби на стоки, а фактурите били за доставка на стоки, представляващи профили, гвоздеи, черна ламарина, гипсокартон, видии, боя грунд, черна тръба, горен тел, поцинкован тел, арматура, пирони, цимент, гипс и други. К. прехвърлил „*“ЕООД на лицето Д. Д.. На името на последния се водели няколко големи фирми, но той бил клошар придобил ги за пари.

Данъчната основа на всички получени и неполучени доставки, отразени в дневника за покупки за м.11.2011г., била в размер на 380 276.71 лв. и ДДС с право на пълен данъчен кредит в размер на 76 055.35 лв. По този начин дневникът за покупки за този данъчен период отразявал информация, по която нямало реални по смисъла на чл. 6 от ЗДДС (Доставка на стока е

прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката) доставки на стоки от „*“ЕООД.

Въз основа на отчетните регистри счетоводителката М. К. съставила справка-декларация, в която в раздел „А“ отразила общ размер на данъчната основа за облагане с ДДС 380 666.82 лв. и начислен ДДС в размер на 76 133.43 лв. В раздел „Б“ отразила данъчната основа на доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 380 276.71 лв. и ДДС с право на пълен данъчен кредит в размер на 76 055.35 лв. С отразяването на данъчните фактури от името на „*“ЕООД, по които подсъдимият Х. знаел, че няма реални доставки, той целял да се приспадне неследващ се данъчен кредит в размер на 47 491.34 лв. С това техническо отразяване в справката-декларация по ЗДДС подсъдимият целял да намали дължимия ДДС от извършените реални продажби. Отразяването довело до промяна и в раздел „В“, в който бил деклариран ДДС за внасяне в размер на 78.08 лв., като действително установеният ДДС за внасяне бил в размер на 47 569.42 лв.

Х. знаейки, че по така включените данъчни фактури в дневника за покупки, не е получавал стоки с посочения предмет на доставките - профили, гвоздеи, черна ламарина, гипсокартон, видии, боя грунд, черна тръба, горен тел, поцинкован тел, арматура, пирони, цимент, гипс и други от доставчика „*“ЕООД, включвайки обсъжданите фактури, целял да намали данъчния резултат за периода, което и сторил с подадената на 14.12.2011 г. справка-декларация по ЗДДС (т. 13 л.1 от досъдебното производство). Избегнатото данъчно задължение било в размер на 47 491.34 лв.

Предавайки в обслужващата го счетоводна кантора фактури по които няма реални доставки Н.Х. предопределил съдържанието на Дневника за покупки и справка-декларация за този данъчен период. За този данъчен период подсъдимият декларираше в раздел „А“ начислен ДДС от извършените продажби в размер на 76 133.43 лв. В раздел „Б“ 76 055.35 лв. /ДДС с право на пълен данъчен кредит/ и в раздел „В“ ДДС за внасяне в размер на 78.08 лв. В декларираната сума от 76 055.35 лв. била включена и сумата от 2 466.67 лв., представляваща ДДС по фактура № * г., издадена от „*“ ЕООД, за която през месец март 2012 г. съгласно чл.115 от ЗДДС било издадено Кредитно известие №* г. с ДДС в размер на 2 466.67 лв., което е довело до корекция и

на данъчно задължение за месец март 2012 г. в посока увеличение със сумата на кредитното известие в размер на 2 446.67 лв.

Данните от дневника за покупки и продажби и от справката-декларация били изпратени по електронен път от счетоводителката М. К., с електронния подпис на свидетеля К. – на 14.12.2011 г. и бил даден входящ номер на данните 1600-1850788 (т. 13, л. 1-2 от досъдебното производство).

За данъчен период м. декември 2011 г., Х. предал в счетоводната кантора „*“ ООД, управлявана от свидетеля К. Л. К., данъчни фактури за сключени от него сделки от името на „*“ ЕООД за продажби, които технически били отразени от счетоводителката М. К. в дневника за продажби с обща данъчна основа 632 795.43 лв. и всичко начислен ДДС в размер на 126 559.14 лв. (т. 13, л. 12, 13, 14 от досъдебното производство). За да намали дължимия ДДС към фиска, който за този данъчен период бил в размер на 126 559.14 лв., получен от продажните фактури, освен данъчни фактури за осъществени реални покупки от „*“ ЕООД, „*“ АД, „*“ ЕООД, „*“ ООД, „*“ ЕООД, „*“ ООД, „*“ ООД, „*“ ООД, „*“ ООД, „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, „*“ ООД, „*“ ООД, „*“ ООД, „*“ ООД, ЕТ „*“, Х. предал в счетоводната кантора за техническо отразяване в дневника за покупки и данъчни фактури от името на „*“ ЕООД, „*“ ЕООД и „*“ ЕООД, с които подсъдимият се бил снабдил по неустановен по делото начин, без да обясни на свидетеля К. и на съпругата му М. К., че фактурите не отразяват реални стопански операции. Фактурите, издадени от „*“ ЕООД и „*“ ЕООД, били с отбелязано плащане в брой, но към тях липсвали фискални касови бонове. Фактурите с издател „*“ ЕООД имали прикрепени фискални бонове. Собственик и управител на „*“ ЕООД бил свидетелят М. Ф. К., с когото Х. нямал търговски отношения. Инкриминираните фактури не били издадени от К. – фирмата му имала предмет на дейност изграждане на ВиК инсталации в нови и стари сгради, но не и продажба на стоки, а фактурите били за доставка на стоки, представляващи профили, гвоздеи, черна ламарина, гипсокартон, видии, боя грунд, черна тръба, горен тел, поцинкован тел, арматура, пирони, цимент, гипс и пр. К. прехвърлил „*“ ЕООД на лицето Д. Д..

Собственик и управител на „*“ ЕООД била свидетелката И. Т. Н., която никога не е имала търговски отношения с „*“ ЕООД и не познава нито подсъдимия Н.Х., нито неговата майка свидетелката М. Х.. Дружеството е

било регистрирано за ремонт на ВиК и строително-ремонтни дейности, но тъй като не работела с дружеството, И. Н. прехвърлила дяловете си на К. С. Д. от гр. *, обл. *. Междувременно през процесния период К. С. Д. придобил дяловете и бил вписан за управител на „*“ ЕООД, което дружество било посочено (т. 4а, л. 110 от досъдебното производство) за упълномощено в инкриминирания период да подава по електронен път СД по ЗДДС и отчетни регистри на „*“ ЕООД.

Основна дейност на „*“ ЕООД била изработка на рекламни материали и разпространение. Нито собственикът свидетелят Н. Ц. В., нито счетоводителят свидетелят Й. И. А. познавали лицата Н.Х., М. Х. и Д. Х., както и „*“ ЕООД, нито били срещали фактури с името на „*“ ЕООД, нито разполагал с такива документи.

Данъчната основа на всички получени и неполучени доставки, отразени в дневника за покупки, била в размер на 631 074.18 лв. и ДДС с право на пълен данъчен кредит в размер на 126 214.84 лв. По този начин дневникът за покупки за този данъчен период отразявал информация, по която нямало реални по смисъла на чл. 6 от ЗДДС доставки на стоки (Доставка на стока е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката) от „*“ЕООД, „*“ ЕООД и „*“ ЕООД.

Въз основа на отчетните регистри счетоводителката М. К. съставила справка-декларация, в която в раздел „А“ отразила общ размер на данъчната основа за облагане с ДДС 632 795.43 лв. и начислен ДДС в размер на 126 559.14 лв. В раздел „Б“ отразила данъчната основа на доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 631 074.18 лв. и ДДС с право на пълен данъчен кредит в размер на 126 214.84 лв. С отразяването на данъчните фактури от името на „*“ЕООД, „*“ ЕООД и „*“ ЕООД, по които Х. знаел, че няма реални доставки, целял да се приспадне неследващ се данъчен кредит в размер на 119 827.56 лв., за да намали дължимия ДДС, формиран от извършените от „*“ ЕООД продажби. Избегнатото данъчно задължение било в размер на 119 827.56 лв.

Отразяването на фактурите за нереални покупки довело до промяна и в раздел „В“, в който бил деклариран ДДС за внасяне в размер на 344.30 лв. при действително установен ДДС за внасяне в размер на 120 171.86 лв.

Подсъдимият Х. знаел, че по така включените данъчни фактури в дневника за покупки не е получавал стоки с посочения предмет на доставките – поцинкован рулон, горен тел от „*“ ЕООД, бодлива тел, арматура, оградна мрежа, гор. тел, поц. профили, пирони, теразит, грунд, електроди, строителни материали, шпертплат, гвоздеи, видии и гипсокартон, огнеупорна боя, арматурна стомана, цимент и кабел, мрежи, профили и други от „*“ ЕООД и арматурна стомана, боя, желязо от „*“ ЕООД, но целял да намали данъчния резултат за периода, което и сторил с подадената на 13.01.2012г. справка-декларация по ЗДДС (т. 13) С предаване на обслужващия счетоводител фактури за нереални покупки, Х. предопределил съдържанието на Дневника за покупки и справката-декларация за този данъчен период с предоставянето на посочените фактури, които не документирали реални доставки, в счетоводството на дружеството. Данните от дневника за покупки и продажби и от справката-декларация били изпратени по електронен път от счетоводителката М. К., с електронния подпис на св. К., на 13.01.2012 г. и бил даден входящ номер 1600-1864988 (т. 13, л. 8-9 от досъдебното производство).

След изтичане на данъчен период месец декември 2011 г. Н.Х. приключил отношенията си със счетоводна кантора „*“ ЕООД и възложил счетоводното обслужване на свидетеля С. А., който упражнявал тази дейност чрез своите дружества „*“ ЕООД и „*“ ЕООД. В тази връзка бил сключен договор между „*“ ЕООД и „*“ ЕООД, а след това аналогичен договор с „*“ ЕООД за осъществяване на счетоводно обслужване на дружеството. (т. 1, л. 16, л. 18 от досъдебното производство) Оперативното счетоводство било възложено на свидетеля В. В..

За данъчен период м. януари 2012 г. подсъдимият Х. предал на счетоводната кантора на свидетеля А., и по-конкретно на свидетеля В., данъчни фактури за сключени от него сделки от името на „*“ ЕООД за продажби, които технически били отразени от счетоводителя В. в дневника за продажби (т. 13, л. 19, 20, 21, 22 от ДП) с обща данъчна основа 514 621.28 лв. и всичко начислен ДДС в размер на 102 924.26 лв. За да намали дължимия ДДС към фиска, който за този данъчен период бил в размер на 102 924.26 лв., получен от продажните фактури, освен данъчни фактури за осъществени реални покупки от „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, „*“ ЕТ, „*“ ЕООД, „*“ ООД, „*“

ООД, „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, „*“ ООД, „АД, „*“ ЕООД, предал в счетоводната кантора за техническо отразяване в дневника за покупки, без да обясни на свидетеля В., че фактурите не отразяват реални стопански операции – данъчни фактури с издател от името на „*“ ЕООД, „*“ ЕООД и „*“ ЕООД, с които подсъдимият се снабдил по неустановен по делото начин. Фактурите, издадени от „*“ ЕООД нямали прикрепени фискални касови бонове, въпреки, че в тях е отбелязано плащане в брой. Към фактурите с издател „*“ ЕООД имало прикрепени фискални бонове, но „*“ ЕООД няма регистрирано фискално устройство. А по фактурите с издател „*“ ЕООД било налице несъответствие между общата стойност и издадените касови бележки. „*“ ЕООД, никога не е имала търговски отношения с „*“ ЕООД, свидетелката И. Т. Н., която била собственик и управител на това дружество не познавала нито Н.Х., нито майка му свидетелката М. Х.. Дружеството е било регистрирано за ремонт на ВиК и строително-ремонтни дейности, но свидетелката Н. не работела с дружеството, поради което прехвърлила дяловете си на К. С. Д. от гр. *, обл. *. Междувременно през процесния период К. С. Д. придобил дяловете и бил вписан за управител на „*“ ЕООД, което дружество било посочено за упълномощено (т. 4а, л. 110 от ДП) да подава по електронен път СД по ЗДДС и отчетни регистри на „*“ ЕООД.

Собственик и управител на „*“ ЕООД за процесните периоди, бил свидетеля К.Ц.М., който придобил дружеството срещу 150лв. и именно за да получи тези пари, никога не бил развивал дейност с него и не познавал Н.Х. и М. Х.. Счетоводството на дружеството водела свидетелката Д.Р.П., управител на СП „*“ ООД. Тя познавала предишния собственик И.К.И., който предоставял счетоводни документи в кантората. Не познавала К.Ц.М., нито Н.Х., Д. Х. и М. Х., както и дружество с наименование „*“ ЕООД. Свидетелят П. М. П. (съпруг на св. П.) също не познавал лица с посочените имена, нито „*“ ЕООД.

Собственик и управител на „*“ ЕООД през процесните периоди бил Е. С. С.. Той придобил дружеството от съпругата на свидетеля К. А. К. срещу пари.

Включвайки фактурите на коментираните три фирми дневника за покупки за този данъчен период отразявал информация, за нереални по смисъла на чл. 6 от ЗДДС доставки (Доставка на стока е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката) на стоки от

„*“ЕООД, „*“ЕООД и „*“ ЕООД. Така подсъдимият Х. предопределил съдържанието на Дневника за покупки и справка-декларация за този данъчен период с предоставянето в счетоводството на дружеството на посочените фактури, които не документирали реални доставки.

Данъчната основа на всички реални и нереални доставки, отразени в дневника за покупки, била в размер на 515 094.34 лв. и ДДС с право на пълен данъчен кредит в размер на 103 018.88 лв.

Въз основа на отчетните регистри счетоводителят В. съставил справка-декларация, в която в раздел „А“ отразил общ размер на данъчната основа за облагане с ДДС 514 621.28 лв. и начислен ДДС в размер на 102 924.26 лв. В раздел „Б“ отразил данъчната основа на доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 515 094.34 лв. и ДДС с право на пълен данъчен кредит в размер на 103 018.88 лв.

С отразяването на данъчните фактури с посочен издател „*“ ЕООД, „*“ ЕООД и „*“ ЕООД, подсъдимият Х. знаел, че няма реални доставки/покупки и целял да се приспадне неследващ се данъчен кредит в размер на 101 044.03 лв., за да намали дължимия ДДС от извършените от „*“ ЕООД реални продажби. Отразяването довело до промяна и в раздел „В“, в който бил деклариран ДДС за възстановяване в размер на 94.62 лв. при действително установен ДДС за внасяне в размер на 100 949.41 лв.

Подсъдимият Х. знаел, че по така включените данъчни фактури в дневника за покупки не е получавал стоки с посочения предмет на доставките – кабел, теракол, гипс, цимент, гвоздеи, гор. тел, мрежа, поц. тел и други от „*“ЕООД, тел, пирони, поцинкован рулон, гор. тел, поцинкован тел, профили и други от „*“ЕООД, строителни материали, арматурно желязо, тел, арматура, гор. тел, поцинкована тел и други от „*“ ЕООД, е целял да намали данъчния резултат за периода, което и сторил с подадената на 14.02.2012г. справка-декларация по ЗДДС (т. 13 от ДП).

Данните от дневниците за покупки и продажби и от справка-декларация били изпратени по електронен път от свидетеля В., с електронния подпис на служителката в същата кантора К. А., на 14.02.2012 г. и бил даден входящ номер на данните 1600-1887978 (т. 13, л. 15-16 от ДП).

За данъчен период м. февруари 2012 г. подсъдимият Х. предал на счетоводната кантора на свидетеля А., и по-конкретно на оперативния счетоводител свидетеля В., данъчни фактури за сключени от него сделки от името на „*“ ЕООД за продажби, които технически били отразени от счетоводителя В. в дневника за продажби с обща данъчна основа 281 062.04 лв. и всичко начислен ДДС в размер на 56 212.40 лв. (т. 13, л. 24-29 от ДП).

За да намали дължимия ДДС към фиска, който за този данъчен период бил в размер на 56 212.40 лв., получен от продажните фактури, освен данъчни фактури за осъществени реални покупки с доставчици „*“ ООД, „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, „*“ ООД, „*“ ЕТ, „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, подсъдимият предал в счетоводната кантора за техническо отразяване в дневника за покупки и данъчни фактури от името на „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, „*“ ЕООД и „*“ ЕООД, с които подсъдимият се бил снабдил по неустановен по делото начин, като не обяснил на свидетеля В., че фактурите не отразяват реални стопански операции. Към фактурите с издател „*“ ЕООД имало прикрепени фискални бонове, но дружеството нямало регистрирано фискално устройство. Между общата стойност по фактурите с издател „*“ ЕООД и издадените касови бележки имало несъответствие. На фактурите, издадени от „*“ ЕООД, е отбелязано плащане в брой, но към тях липсват фискални касови бонове. Към фактурите с издател „*“ ЕООД има прикрепени фискални бонове.

„*“ ЕООД за процесните периоди била с собственик и управител свидетелят К.Ц.М., който придобил дружеството срещу 150 лв. и никога не е развивал дейност с него. Не познава лица с имена Н.Х. и М. Х.. Счетоводството на това дружество се водело от свидетелката Д.Р.П., управител на СП „*“ ООД, и познавала предишния собственик И.К.И., който предоставял счетоводни документи в кантората, но не познавала управителя към обсъждания данъчен период К.Ц.М., нито пък познавала подсъдимия Н.Х., баща му Д. Х. или майка му М. Х., нито дружество с наименование „*“ ЕООД. Не ги познавал и съпругът на свидетелката П. свидетелят П. М. П..

„*“ ЕООД през процесните периоди имало собственик и управител Е. С. С., който придобил дружеството от съпругата на свидетеля К. А. К., който станал фиктивен собственик на дружеството не за да работи с него. Според свидетеля К.: Е. бил „бедно момченце“ и придружаващият го заможен мъж му

платил за това.

Свидетелката И. Т. Н., бивш собственик и управител на „*“ ЕООД, никога не е имала търговски отношения с „*“ ЕООД, не познава Н.Х. и майка му М. Х.. Дружеството е било регистрирано за ремонт на ВиК и строително-ремонтни дейности. Тъй като не работела с дружеството, прехвърлила дяловете на К. С. Д. от гр. *, обл. *. Междувременно през процесния период К. С. Д. придобил дяловете и бил вписан за управител на „*“ ЕООД, което дружество е посочено за упълномощено да подава по електронен път СД по ЗДДС и отчетни регистри на „*“ ЕООД (т. 4а, л. 110 от ДП).

„*“ ЕООД било регистрирано от подсъдимия Н.Х. на името на свидетеля Б. А. И.. Макар да се водел собственик и управител на „*“ ЕООД през процесните периоди, свидетелят Б. И. не е развивал дейност с него, не е прехвърлял стоки по инкриминираните фактури, такива не били местени от един в друг склад, защото складът бил стопанисван от подсъдимия Х., и бил един. Прехвърлянето е ставало само по документи. Б. И. не бил подписал инкриминираните фактури. Той през процесния период работел при подсъдимия като общ работник и не се е занимавал с документация, фактури, пари и др.

Данъчната основа на всички реални и нереални покупки, отразени в дневника за покупки, била в размер на 280 640.33 лв. и ДДС с право на пълен данъчен кредит в размер на 56 128.08 лв. По този начин дневникът за покупки за този данъчен период отразявал информация за нереални по аргумент на противното по смисъла на чл. 6 от ЗДДС доставки (Доставка на стока е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката) на стоки от „*“ЕООД, „*“ЕООД, „*“ ЕООД и „*“ ЕООД.

Въз основа на отчетните регистри (дневник за покупки и дневник за продажби) счетоводителят В. съставил справка-декларация, в която в раздел „А“ отразил общ размер на данъчната основа за облагане с ДДС 281 062.04 лв. и начислен ДДС в размер на 56 212.40 лв. В раздел „Б“ отразил данъчната основа на доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 280 640.33 лв. и ДДС с право на пълен данъчен кредит в размер на 56 128.08 лв. С отразяването на данъчните фактури от името на „*“ЕООД, „*“ЕООД, „*“ ЕООД и „*“ ЕООД, по които Х. знаел, че няма реални доставки, целял да се

приспадне наследващ се данъчен кредит в размер на 54 441.21 лв., за да намали дължимия към фиска ДДС от извършените реални продажби на „*“.

Отразяването на тези фактури довело до промяна и в раздел „В“, в който бил деклариран ДДС за внасяне в размер на 84.32 лв. при действително установен ДДС за внасяне в размер на 54 525.53 лв. Подсъдимият Х. знаейки, че по така включените данъчни фактури в дневника за покупки не е получавал стоки с посочения предмет на доставките – пирони, профили, гор. тел, поцинкован тел, боя, грунд, гипсова шпакловка, електроди и други от „*“ ЕООД, гор. тел, поцинкована тел, пирони и други от „*“ ЕООД, заготовка, строителни материали, винтове, пирони, черна ламарина, балатум, мрежа и други от „*“ ЕООД, оградна мрежа 5x5, пирони от „*“ ЕООД, целял да намали данъчния резултат за периода, което и сторил с подадената на 14.03.2012 г. справка-декларация по ЗДДС (т. 13 от ДП).

Така, с предоставянето на посочените фактури, които не документирали реални доставки, в счетоводството на дружеството, Н.Х. предопределил съдържанието на Дневника за покупки и справката-декларация за този данъчен период. Данните от дневника за покупки и продажби и от справката-декларация били изпратени по електронен път от свидетеля В., с електронния подпис на служителката в същата кантора К. А., на 14.03.2012 г. и бил даден входящ номер на данните 1600-1907815 (т. 13, л. 24-25 от ДП).

За данъчен период м. март 2012 г. подсъдимият предал на счетоводната кантора на свидетеля А., на оперативния си счетоводител В., данъчни фактури за сключени от него сделки от името на „*“ ЕООД за продажби, които технически били отразени от счетоводителя В. в дневника за продажби (т. 13, л. 31, 34 -37 от ДП) с обща данъчна основа 323593.51лв. и всичко начислен ДДС в размер на 64 718.68 лв. За да намали дължимия ДДС към фиска, който за този данъчен период бил в размер на 64 718.68 лв., получен от продажните фактури, освен данъчните фактури за осъществени реални покупки от „*“ ЕООД, „*“ ООД, „*“ ЕООД, „*“ ООД, „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, „*“ ООД, „*“ ЕТ, „*“ ООД, „*“ ЕООД, „*“ ООД, „*“ ЕООД, „*“ ООД, „*“ ООД, нотариус Д. Н., нотариус М. И., „*“ ООД, „*“ ЕООД, „*“ ООД, „*“ ЕООД, подсъдимият Х. предал в счетоводната кантора за техническо отразяване в дневника за покупки и данъчни фактури от името на „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, „*“ ЕООД и „*“ ЕООД, с които се бил снабдил по неустановен по делото начин,

без да каже на свидетеля В., че фактурите не отразяват реални стопански операции. Предал на счетоводителя В. за отразяване в Дневника за покупки и Кредитно известие №* г., с което да сторнира през месец март 2012 г. фактура № * г., издадена от „*“ ЕООД, като го отрази в същия дневник със стойност „- 2 466.67 лв.“ Данъчната основа на всички реални и нереални доставки, отразени в дневника за покупки, била в размер на 321 296.84 лв. и ДДС с право на пълен данъчен кредит в размер на 64 259.36 лв. По този начин дневникът за покупки за този данъчен период отразявал информация за покупки, по които нямало реални по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС доставки на стоки и услуги от „*“ЕООД, „*“ЕООД, „*“ ЕООД и „*“ ЕООД. Фактурите, издадени от „*“ ЕООД, в които било отбелязано плащане в брой не съдържали приложени фискални касови бонове. По фактурите с издател „*“ ЕООД няма представени документи за начина на плащане. Към фактурите с издател „*“ ЕООД имало прикрепени фискални бонове. Към повечето фактури с издател „*“ ЕООД имало прикрепени фискални бонове.

Управител на „*“ ЕООД през този данъчен период бил И. К. М.. Управител на „*“ ЕООД през този данъчен период бил А. И. Д.. На 12.04.2012 г. А. И. Д. прехвърлил дяловете на „*“ ЕООД на свидетеля В. В. К., който бил собственик и управител на огромно количество фирми. За прехвърлянето А. Д. платил на свидетеля В. К.. К. никога в последствие не извършвал дейност с „*“ ЕООД и не бил издавал фактури, не бил подавал справки-декларации и отчетни регистри в НАП. На 17.04.2012 г. в ТД на НАП *, офис „*“ била подадена СД по ЗДДС вх. № * г. от името на „*“ ЕООД с посочено упълномощено лице А. И. Д. (т. 4а, л. 52 и сл. от ДП). На 28.05.2012 г. К. отново прехвърлил дяловете на „*“ ЕООД на А. И. Д.. Счетоводителката на „*“ ЕООД свидетелката Г. Г. П., обслужвала счетоводно дружеството до месец февруари 2012 г., не била срещала първични счетоводни документи за продажба към „*“ ЕООД и не познавала лицата Н.Х., Д. Х. и М. Х.. „*“ ЕООД било регистрирано от подсъдимия Х. на името на свидетеля Б. А. И. при условие, че Х. ще му внася осигуровките и макар да се водел собственик и управител на „*“ ЕООД през процесните периоди, Б. И. не развивал дейност с него, не бил прехвърлял стоки по инкриминираните фактури, такива не били местени от един в друг склад, защото складът, стопанисван от подсъдимия, бил един – прехвърлянето ставало само по документи. Б. И. не бил подписал

инкриминираните фактури. През процесния период той работел при подсъдимия Х. като общ работник и не се е занимавал с документация, фактури, пари и пр. Управител на „*“ ЕООД през процесните периоди бил С. И. Х.. „*“ ЕООД било регистрирано от Н.Х. на името на С. И. Х., но последният не упражнявал дейност с дружеството, а работел като общ работник при Х.. Фактури от името на „*“ ЕООД изготвяла свидетелката И. Д. Д. с получател „*“ ЕООД, като съдържанието им било определяно от подсъдимия Х.. Прехвърлянето на стоки ставало само документално.

Въз основа на така съставените отчетни регистри дневници за покупки и продажби) счетоводителят В. съставил справка-декларация, в която в раздел „А“ отразил общ размер на данъчната основа за облагане с ДДС 323 593.51 лв. и начислен ДДС в размер на 64 718.68 лв. В раздел „Б“ отразил данъчната основа на доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 321 296.84 лв. и ДДС с право на пълен данъчен кредит в размер на 64 259.36 лв. С отразяването на данъчните фактури от името на „*“ЕООД, „*“ЕООД, „*“ ЕООД и „*“ ЕООД, по които Х. знаел, че няма реални доставки, целял да се приспадне неследващ се данъчен кредит в размер на 56 809.53 лв.

С това техническо отразяване в справката-декларация по ЗДДС Х. целял да намали дължимия към фиска ДДС от извършените реални продажби от „*“ЕООД. Отразяването довело до промяна и в раздел „В“, в който бил деклариран ДДС за внасяне в размер на 459.32 лв. при действително установен ДДС за внасяне в размер на 54 802.18 лв.

Подсъдимият Х. знаел, че по така включените данъчни фактури в дневника за покупки не е получавал стоки и услуги с посочения предмет на доставките – ламарина, поцинкован тел, гор. тел, винкел, електроди, теракол, пирони и други от „*“ЕООД, профили, горен тел, гвоздеи и други от „*“ЕООД, стоки по опис от „*“ ЕООД, изработка на оградна мрежа от „*“ ЕООД, но целял да намали данъчния резултат за периода, което и сторил с подадената на 17.04.2012 г. справка-декларация по ЗДДС (т. 13 от ДП). Така с предоставянето в счетоводството на дружеството на посочените фактури, които не документирали реални доставки подсъдимият предопределил съдържанието на Дневника за покупки и справката-декларация за този данъчен период.

Данните от дневника за покупки и продажби и от справката–декларация били изпратени по електронен път от свидетеля В., с електронния подпис на служителката в същата кантора К. А., на 17.04.2012 г. и бил даден входящ номер на данните 1600-1926914 (т. 13, л. 30-31 от ДП). За този данъчен период данъчно задълженото лице е декларирало в раздел „А“ начислен ДДС от извършените продажби в размер на 64 718.68 лв. В раздел „Б“ е декларирало сумата в размер на 64 259.36 лв. /ДДС с право на пълен данъчен кредит/ и в раздел „В“ ДДС за внасяне в размер на 459.32 лв. В дневника за покупки за този данъчен период данъчно задълженото лице е включило със знак „-“ кредитно известие №* г., за покупка на дълготраен актив „*“ с посочен издател „*“ ЕООД, в размер на 2 466.67 лв.

За данъчен период м. април 2012 г. подсъдимият предал на счетоводната кантора на свидетеля А., на оперативния счетоводител свидетеля В., който водел счетоводството на „*“ ЕООД, данъчни фактури за сключени от него сделки от името на „*“ ЕООД за продажби, които технически били отразени от счетоводителя В. в дневника за продажби с обща данъчна основа 283 624.03 лв. и всичко начислен ДДС в размер на 56 724.76 лв. (т. 13, л. 44-49 от ДП). За да намали така възникналите си задължения за ДДС към фиска, освен данъчните фактури за осъществени реални покупки от „*“ АД, „*“ АД, „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, „*“ ООД, „*“ ООД, „*“ ООД, „*“ ЕООД, „*“ ООД, „*“ ООД, „*“ ООД, „*“ ООД, „*“ ООД, „*“ ООД, „*“ П“ ООД, „*“ ЕООД, „*“ ЕТ, „*“ ООД, „*“ ЕООД, „*“ ООД, „*“ ЕООД, „*“ ООД, „*“ ООД, „*“ ООД, „*“ ООД, „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, подсъдимият предал за отразяване в дневника за покупки и справката декларация - и данъчни фактури от името на „*“ ЕООД и „*“ ЕООД, с които подсъдимият се снабдил по неустановен по делото начин, като не обяснил на свидетеля В., че фактурите не отразяват реални стопански операции. По фактурите с издател „*“ ЕООД имало несъответствие между общата стойност и издадените касови бележки. А по тези с издател „*“ ЕООД за фактура № * г. липсвал фискален касов бон, въпреки, че в нея било отбелязано плащане в брой, а за фактура № * г. е било посочено плащане по банков път, но такова нямало. Свидетелят Е. С. С., собственик и управител на „*“ ЕООД през процесните периоди, придобил дружеството от съпругата на свидетеля К. А. К., но не за да работи с дружеството, а срещу заплащане, като подставено лице. Управител на „*“

ЕООД за процесния период бил П. Б. П.. Като съуправител на дружеството през същия процесен период на 23.04.2012 г., 19 дни след издаване на фактура № * г. бил вписан свидетеля Б. М. П. Той никога не бил работил с „*“ ЕООД. Името на „*“ ЕООД не му говори нищо. През 2012 г. предоставил ксерокопие на личната си карта на непозната жена, за да му намери работа, но като резултат личните му данни били използвани без негово знание и съгласие за вписване в Търговския регистър като съуправител на „*“ ЕООД.

Данъчната основа на всички реални и нереални доставки, отразени в дневника за покупки, била в размер на 287 430.75 лв. и ДДС с право на пълен данъчен кредит в размер на 57 486.12 лв.

С включените фактури от тези двама доставчици дневникът за покупки за този данъчен период отразявал информация за нереални по смисъла на чл. 6 от ЗДДС доставки (Доставка на стока е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката) на стоки от „*“ЕООД и „*“ ЕООД.

Въз основа на отчетните регистри счетоводителят В. съставил справка-декларация, в която в раздел „А“ отразил общ размер на данъчната основа за облагане с ДДС 283 624.03 лв. и начислен ДДС в размер на 56 724.76 лв. В раздел „Б“ отразил данъчната основа на доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 287 430.75 лв. и ДДС с право на пълен данъчен кредит в размер на 57 486.12 лв. С отразяването на данъчните фактури от името на „*“ЕООД и „*“ЕООД, по които подсъдимият знаел, че няма реални доставки, той целял да се приспадне неследващ се данъчен кредит в размер на 34 814.97 лв., за да намали дължимия ДДС от извършените реални продажби. Отразяването довело до промяна и в раздел „В“, в който бил деклариран ДДС за възстановяване в размер на 761.36 лв. при действително установен ДДС за внасяне в размер на 34 053.61 лв. Така подсъдимият избегнал данъчно задължение за „*“ЕООД в размер на 34 814.97 лв.

Подсъдимият Х. знаел, че по така включените данъчни фактури от „*“ЕООД и от „*“ЕООД в дневника за покупки не е получавал стоки с посочения във фактурите предмет на доставки: ламарини, пирони, кабели, профили, електроди, различни видове телове, поцинкована тел, горен тел, ламарини, гипс, мрежи и други от „*“ЕООД, горен тел, поцинкован тел от „*“

ЕООД, но целял да намали данъчния резултат за периода, което и сторил с подадената на 14.05.2012 г. справка-декларация по ЗДДС (т. 13 от ДП). Така подсъдимият предопределил съдържанието на дневника за покупки и справка-декларация за този данъчен период с предоставянето на посочените фактури, които не документирали реални доставки, в счетоводството на дружеството. Данните от дневника за покупки и продажби и от справка-декларация били изпратени по електронен път от свидетеля В., с електронния подпис на служителката в същата кантора К. А., на 14.05.2012 г. и бил даден входящ номер на данните 1600-1946369 (т. 13, л. 40-41 от ДП).

За данъчен период м. май 2012 г. подсъдимият предал на счетоводната кантора на свидетеля А. – на свидетеля В., който водел оперативното счетоводство на „*“ ЕООД, данъчни фактури за сключени от него сделки от името на „*“ ЕООД за продажби, които технически били отразени от счетоводителя В. в дневника за продажби (т. 13, л. 57-64 от ДП) с обща данъчна основа 418 351.67 лв. и начислен всичко ДДС в размер на 83 670.30 лв. За да намали така възникналото задължение по ЗДДС към фиска, в размер на 83 670.30 лв., освен данъчни фактури за осъществени реални покупки от „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, „*“ ООД, „*“ ООД, „*“ ООД, „*“ ООД, „*“ ООД, „*“ АД, „*“ ООД, „*“ ООД, „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, „*“ ООД, „*“ ООД, „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, „*“ ООД, „*“ АД, „*“ ЕООД, „*“ ЕТ, „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, подсъдимият предал в счетоводната кантора за отразяване в дневника за покупки – данъчни фактури от издадени на името на „*“ ЕООД, „*“ ЕООД и „*“ ЕООД, с които подсъдимият се бил снабдил по неустановен по делото начин, без да обясни на свидетеля В., че тези фактури не отразяват реални стопански операции.

Данъчната основа на всички реални и нереални доставки, отразени в дневника за покупки, била в размер на 406 196.45 лв. и ДДС с право на пълен данъчен кредит в размер на 81 239.25 лв.

Съставен по този начин дневникът за покупки за този данъчен период отразявал информация, за нереални по смисъла на чл. 6 от ЗДДС доставки (Доставка на стока е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката) на стоки от „*“ ЕООД, „*“ ЕООД и „*“ ЕООД. Към фактурите, издадени от „*“ ЕООД нямало фискални касови бонове, въпреки, че било отбелязано плащане в брой. Към част фактурите, издадени

от „*“ ЕООД нямало приложени фискални касови бонове (към 19 броя фактури има, а към 22 броя фактури няма прикрепени касови бонове (общо за данъчни периоди м. май и м. юни 2012 г.). Към повечето фактури с издател „*“ ЕООД има прикрепени фискални бонове. Управител на „*“ ЕООД през процесните периоди бил И. К. М.. Управител на „*“ ЕООД през този период била свидетелката Н. Р. Г., която придобила дяловете си във фирмата от свидетеля И. П. Д.. Нито Д., нито Г. развивали дейност с тази фирма и не са издавали процесните фактури. Г. пред нотариус упълномощила друго неустановено по делото лице да представлява фирмата. Управител на „*“ ЕООД през същия данъчен периоди бил С. И. Х.. „*“ ЕООД било регистрирано от подсъдимия Х. на името на С. И. Х., но последният не упражнявал дейност с дружеството, а работел като общ работник при подсъдимия. Фактури от името на „*“ ЕООД с получател „*“ ЕООД изготвяла свидетелката И. Д. Д., като съдържанието им било определяно от подсъдимия. Прехвърлянето на стоки ставало само документално.

Подсъдимият Х. знаел, че по така включените данъчни фактури в дневника за покупки не е получавал стоки с посочения предмет на доставките – поцинкован тел, горен тел от „*“ЕООД, горен тел, строителни материали, електроди, тръба, арматурна стомана, шини, поцинкована тел, винкел, арматурна стомана, теракол, ламарина, грунд и други от „*“ЕООД, стоки по опис, тел поцинкована, рабица, тел и други от „*“ ЕООД, но целял да намали данъчния резултат за периода, което и сторил с подадената на 14.06.2012 г. справка-декларация по ЗДДС (т. 13 от ДП). Така подсъдимият Н.Х. предопределил съдържанието на Дневника за покупки и справка-декларация за този данъчен период с предоставянето в счетоводството на дружеството на посочените фактури, които не документирали реални доставки.

Въз основа на отчетните регистри счетоводителят В. съставил справка-декларация, в която в раздел „А“ отразил общ размер на данъчната основа за облагане с ДДС 418 351.67 лв. и начислен ДДС в размер на 83 670.30 лв. В раздел „Б“ отразил данъчната основа на доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 406 196.45 лв. и ДДС с право на пълен данъчен кредит в размер на 81 239.25 лв. С отразяването на данъчните фактури от името на „*“ ЕООД, „*“ ЕООД и „*“ ЕООД, по които подсъдимия знаел, че няма реални

доставки, той целял да се приспадне наследващ се данъчен кредит в размер на 59 772.72 лв., за да намали дължимия към фиска ДДС от извършените от „*“ ЕООД продажби за периода. Отразяването довело до промяна и в раздел „В“, в който бил деклариран ДДС за внасяне в размер на 2 431.05 лв. при действително установен ДДС за внасяне в размер на 62 203.77 лв. От 62 203.77 лв., представляваща действително установеният ДДС за внасяне, бил деклариран ДДС за внасяне в размер на 2 431.05 лв.

Данните от дневника за покупки и продажби и от справката-декларация били изпратени по електронен път от свидетеля В., с електронния подпис на служителката в същата кантора К. А., на 14.06.2012 г. и бил даден входящ номер на данните 1600-1966974 (т. 13, л. 50-51 от ДП).

За данъчен период м. юни 2012 г. подсъдимият предал на счетоводната кантора на свидетеля А. – на свидетеля В., който водел оперативното счетоводство на „*“ ЕООД, данъчни фактури за сключени от него сделки от името на „*“ ЕООД за продажби, които технически били отразени от счетоводителя В. в дневника за продажби (т. 13, л. 71-78 от ДП) с обща данъчна основа 423 220.17 лв. и начислен всичко ДДС в размер на 84 644.00 лв.

За да намали дължимия ДДС към фиска, който за този данъчен период бил в размер на 84 644.00 лв., получен от продажните фактури, освен данъчни фактури за осъществени реални покупки от „Българска телекомуникационна компания“ АД, „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, „*“ ООД, „*“ ООД, „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, „*“ АД, „*“ ЕООД, „*“ ООД, „*“ ООД, „*“ ООД, „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, „*“ ООД, „*“ ООД, „*“ ООД, „*“ ООД, „*“ ЕООД, „*“ ЕТ, „*“ ООД, „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, „*“ ЕООД, „*“ ООД, „*“ ООД, „*“ ООД, „*“ ЕООД, „*“ ООД, „*“ ЕООД, подсъдимият предал за отразяване в дневника за покупки и данъчни фактури от името на „*“ ЕООД и „*“ ЕООД, с които подсъдимият се бил снабдил по неустановен по делото начин, и не обяснил на свидетеля В., че фактурите не отразяват реални стопански операции.

Данъчната основа на всички реални и нереални доставки, отразени в дневника за покупки, била в размер на 437 407.30 лв. и ДДС с право на пълен данъчен кредит в размер на 87 481.35 лв. По този начин дневникът за

покупки за този данъчен период отразявал информация, включваща нереални по смисъла на чл. 6 от ЗДДС доставки на стоки (Доставка на стока е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката) от „*“ ЕООД и „*“ ЕООД. Част от фактурите, издадени от „*“ ЕООД, нямали приложени фискални касови бонове (към 19 фактури има прикрепени касови бонове, а към 22 фактури няма прикрепени касови бонове, общо за данъчни периоди м. май и м. юни 2012 г. Във фактурите, издадени от „*“ ЕООД, е отбелязано плащане в брой, но към тях липсват фискални касови бонове, с изключение на една фактура № 1000000158/15.06.2012 г. Управител на „*“ ЕООД през този период била свидетелката Н. Р. Г., която придобила дяловете от свидетеля И. П. Д., който преди да прехвърли дружеството не е развивал дейност с него. Свидетелката Н. Р. Г. също не била развивала дейност с дружеството и не била издавала процесните фактури от негово име. Пред нотариус тя упълномощила друго неустановено по делото лице да представлява фирмата. Управител на „*“ ЕООД бил И. К. М..

Въз основа на отчетните регистри счетоводителят В. съставил справка-декларация, в която в раздел „А“ отразил общ размер на данъчната основа за облагане с ДДС 423 220.17 лв. и начислен ДДС в размер на 84 644.00 лв. В раздел „Б“ отразил данъчната основа на доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 437 407.30 лв. и ДДС с право на пълен данъчен кредит в размер на 87 481.35 лв. С отразяването на данъчните фактури с отразени в тях издатели „*“ЕООД и „*“ЕООД, за които подсъдимият знаел, че няма реални доставки, Х. целял да се приспадне наследващ се данъчен кредит в размер на 66 316.63 лв., за да намали дължимия ДДС от извършените от „*“ ЕООД продажби. Отразяването довело до промяна и в раздел „В“, в който бил деклариран ДДС за възстановяване в размер на 2 837.35 лв. при действително установен ДДС за внасяне в размер на 63 479.28 лв.

Подсъдимият Х. знаел, че по така включените данъчни фактури в дневника за покупки не е получавал стоки с посочения предмет на доставките – поцинкована тел, грунд, боя, лепило, горен тел, кв. тръба, поцинкован рулон, пирони, профили, кабел, винкел, желязо, ламарина и други от „*“ЕООД, профили, видии, теракол, фаянс, грунд, четка, валяк, разредител, теракот и други от „*“ЕООД, е целял да редуцира данъчния резултат за периода, което и сторил с подадената на 13.07.2012 г. справка-декларация по

ЗДДС (т. 13 от ДП). Така подсъдимият предопределил съдържанието на дневника за покупки и справка-декларация за този данъчен период с предоставянето в счетоводството на дружеството на посочените фактури, които не документирали реални доставки.

Данните от дневника за покупки и продажби и от справка-декларация били изпратени по електронен път от свидетеля В., с електронния подпис на служителката в същата кантора К. А., на 13.07.2012 г. и бил даден входящ номер на данните 1600-1983397 (т. 13, л. 65-66 от ДП).

Съдът е приел, че описаната по-горе фактическа обстановка се установила по несъмнен и категоричен начин от показанията на свидетелите Т.И.К.С.С.Ч. М.С.Х., В.К. В., С.Н. А., Б. А. И., А.А.Я. К., И. П. Д., Н. Р. Г., И. Д. Д./М.А.А.Д. К. А. К., П.Д.С.А.А.С.Г.Р.Г. В. В. К., Б. М. П., Й. И. А., И. Т. Н., А.Н.Д.Д.З.Т.В.Н. Г. Г. П., Р.В.К.Д.Р.П.И.Я.И Н. Ц. В., П. М. П., П. Б. П., П.К.И.Й.Д.Й.Г.К.М.Т. К.Ц.М., К. Л. К., П.Б.И.П.М.М.К.А.А. и В. – дадени непосредствено в хода на съдебното следствие и прочетените по реда на чл.281 от НПК, от писмените доказателствени средства – протоколи, удостоверения за актуално състояние, фактури, ревизионен доклад и ревизионен акт с приложения, насрещни проверки на доставчици, счетоводни регистри по ЗДДС, справки-декларации, фактури, характеристична справка и справка за съдимост, както и от заключението по назначената съдебно-счетоводна експертиза.

Така приетата от първоинстанционният съд и инкорпорирана в настоящите мотиви фактическа обстановка е в съответствие с доказателствата по делото и се възприема изцяло от въззивната инстанция. За изследване на обстоятелствата, релевантни за повдигнатите обвинения срещу подсъдимия Н.Х., първата инстанция е извършила всички възможни процесуално - следствени действия, изясняващи значимите факти относно изпълнение на задълженията на подсъдимия, произтичащи от националното данъчно законодателство.

Правилно съдът е дал вяра на показанията на свидетелите и ги е кредитирал. Намерил е тези показания за последователни, ясни, точни и непротиворечиви. Отделно от това е приел, че те кореспондират изцяло с останалите събрани по делото доказателства и е изложил подробни и

изчерпателни съображения за установените посредством тях факти, имащи значение за правилното приложение на материалния закон, който извод въззивната инстанция споделя напълно.

Подробно и детайлно са изследвани от първата инстанция и заключенията по назначената съдебно – счетоводна експертиза. Аргументирано и обосновано Окръжния съд им е дал вяра, като изготвени компетентно, обосновано и пълно и от надлежен специалист, притежаващ знания в областта на данъчните отношения и поради това настоящия състав намира включването им в доказателствения материал за правилно и в съответствие с изискванията на процесуалните императиви.

Окръжният съд задълбочено е изследвал фактологията, релевантна за обективните и субективните признаци на инкриминираното деяние. Правните му изводи, обосноваващи престъпна съставомерност и сочещи на субекта на престъпното поведение са направени след обстоен анализ на събраните по делото доказателства. Въззивната инстанция намира същите за логически обусловени, вследствие на детайлна и безпристрастна, съобразена с изискванията на процесуалния закон, юридическа оценка на очертаната доказателствена съвкупност и споделя изцяло предложената аргументация на основния съд относно процесуалната стойност и тежест на визираните доказателства.

Няма допуснати нарушения при правоприлагането на материалния закон. Настоящият състав намира, че в рамките на приетите за безспорно и категорично доказани фактически положения по делото, при съблюдаване на актуалната законова база и съдебна практика, Окръжният съд правилно е мотивирал, че Н.Х. е осъществил състава на престъпление против данъчната система, с характеризиращи обективни и субективни признаци, ситуирани чл.255, ал.3 вр. ал.1, т.2 пр.1, т.6 и т. 7, вр. с чл.26, ал.1 НК.

По жалбата на подсъдимия.

По възраженията за допуснати съществени процесуални нарушения.

Произнасянето по основателността на оплакванията, направени от подсъдимия и насочени към основанието обхванато от разпоредбата на чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК е приоритетно, тъй като проверката за правилното

приложение на материалния закон може да бъде извършена само в рамките на установената от първата инстанция фактическа обстановка, и то само ако са спазени процесуалните изисквания за формиране на вътрешното убеждение на съда по фактите. Това следва да бъде изложено по такъв ясен, точен и недвусмислен начин в мотивите на атакуваната присъда, че волята на съда да бъде разбрана както от страните, така и от контролиращите го инстанции.

Претендираният от подсъдимия процесуален порок е насочен към нарушението, обхванато от разпоредбата на чл.348, ал.3, т.1 НПК и обоснован с липса на ясно обвинение, но в същност касае доказаността му и следва да бъде разгледано на плоскостта за правилното приложение на материалния закон. Обвинението на подсъдимия за осъществено от него данъчно престъпление е ясно и точно. В обвинителния акт детайлно и в пълнота са посочени фактите, обуславящи престъпната дейтелност, мястото и времето на инкриминираните деяния и размера на причинената на фиска вреда. Правната квалификация е отнесена към нормата на чл.255, ал.3 вр. ал.1, т.2 пр.1, т.6 и т.7, вр. с чл.26, ал.1 НК, като в диспозитива тя е очертана с всичките й индивидуализиращи признаци, както от обективна, така и от субективна страна и процесуалния стандарт за издържаност на обвинението е съобразен изцяло. Поради това настоящият състав намира, че претендираното от защитата нарушение на процедурните правила не е налично.

По възраженията за нарушение на материалния закон.

Основната критика на защитата към първата инстанция е свързана с неизследване на продажбите на дружеството „*“ в инкриминирания период във връзка с инкриминираните покупки, за да се установи дали стоките, които са продадени са били реално доставени.

В хода на настоящето производство беше назначена допълнителна съдебно – счетоводна експертиза със задача вещото лице да изследва продажбите на „*“ в инкриминирания период във връзка с инкриминираните покупки, за да се установи дали стоките, които са продадени са били доставени и от там да се установи и от там да се установи дали е налице реална доставка на стоките по така декларираните покупки.

От заключението на вещото лице, в чиято обоснованост и правилност настоящият състав не се съмнява се установява, че след допълнителното

изследване на продажбите, промяна в дължимия данък не е настъпила.

Тук е местото да се отбележи, че въпросът свързан с продажбите на дружеството не е от съществено значение за решаване на отговорността на подсъдимия в настоящия казус. Основно правило в данъчното законодателство е, че резултатът за определен данъчен период се определя от разликата между общата стойност на изискуемия данък и общата стойност на декларираното право на данъчен кредит /чл.88 ЗДДС/. Базовото понятие „изискуем данък“ ясно и точно е изяснено в разпоредбата на чл.85 ЗДДС. По – нататък обаче, с разпоредбата на чл.86 ЗДДС за данъчно – задълженото лице се поражда задължение да начисли изискуемия данък и само то /лицето/ може да прави корекции в продажбите, които са изискуеми за него. Никой друг, било той данъчен орган, било той експерт не може да намали или сторнира продажбите, за които данъкът е станал изискуем и който данък лицето си е начислило по силата на чл.86 ЗДДС. Така данъчният резултат за данъчна основа и дължимия ДДС от продажбите остава този посочен в справка – декларация. От там нататък обаче, когато в упражняваната от данъчно – задълженото лице дейност се използват стоки и услуги, то може да си приспадне правото на данъчен кредит, като това не може да става произволно, а само при положение, че тези стоки и услуги са му доставени реално, в който смисъл е и разпоредбата на чл.69 ЗДДС. Така в случаите като настоящия, когато продажбите на едно дружество са реални, но покупките /доставките/ са недействителни /фиктивни/ сме изправени пред класически пример за т.н. „ДДС измама“, при която единствената цел е укриване на данъчни задължения.

В тази връзка са неоснователни релевираните оплаквания на процесуалния представител на подсъдимия за неправилна интерпретация на доказателствената съвкупност. Необосновано и некоректно защитата се опитва да измести отговорността, следваща се на подсъдимия към други лица, неангажирани наказателно в настоящия процес. Това е така, защото с така подадените декларации подсъдимия Х. е декларирал надлежно, че за инкриминираните данъчни периоди дружеството е получило доставки, с право на данъчен кредит в размер на 540 517,99 лв.

От доказателствата по делото се установява, че процесните фактури за декларираните доставки не са издадени нито от собствениците на

дружествата, посочени от подсъдимия като негови съконтрагенти, нито от упълномощени от тях лица, както и, че не са осчетоводявани такива фактури в счетоводствата на дружествата им. Твърдението на подсъдимия, че е имал търговски отношения с тези дружества се опровергава категорично от показанията на тези свидетели и очертава наличието престъпен умисъл у Х., като елемент на субективната страна на престъплението, в което е обвинен.

Така подадени, справките - декларации и отразените в тях размери и стойности на получени доставки и данъчен кредит са послужили за изчисляване на дължимия ДДС. Неправомерната промяна на финансовия резултат от подсъдимият Х. за инкриминирания данъчен период е довела до избягване на плащането на дължимите данъчни задължения за управляваното от него дружество, а именно ДДС в размер на 540 517,99 лв. Подсъдимият е съзнавал, че сделките, които са осчетоводени с посочените фактури не са реализирани в действителност, тъй като нито е получил стоките, нито е заплатил стойността им, но въпреки това включил същите в дневника за покупки и ги декларирал с инкриминираните справки – декларации. Това той сторил с цел да избегне плащането на действително дължимите данъчни задължения, която цел е преследвал и постигнал. Поради това въззивната инстанция намира очертаната в жалбата и подържана в съдебно заседание позиция за необоснована. Същата е мотивирана от стремежа за избягване на следващата се наказателна отговорност от подсъдимия и изложените от защитата в тази връзка съображения са несподелими.

В същата насока са и разсъжденията на първата инстанция, която е изложила подробни съображения, очертаващи престъпната съставомерност на деянията на Х.. Без да ги повтаря, настоящият състав ги намира за подробни, ясни, формулирани с добър юридически усет и ги споделя изцяло.

По протеста и жалбата на подсъдимия за явна несправедливост на наложените наказания.

Във връзка с депозираните в протеста и в жалбата на подсъдимия възражения касаещи явна несправедливост на наложеното наказание, следва да се отбележи, че индивидуализацията на наказанието е сложна дейност, при която съдът е длъжен да съобразява и оценява всички обстоятелства, имащи тежест и значение за постигане на нужното съответствие между извършеното

деяние и следващото се за него наказание, което по вид и размер да е достатъчно за успешното постигане на целите визирани в чл.36 НК. Спазването на тези принципни положения повлиява и преценката за неговата справедливост. Ерго, за правилното определяне на съдържанието на наказателната отговорност винаги е необходимо индивидуалната тежест на конкретната проява да бъде разгледана не изолирано, а в съвкупност с данните за личността на дееца и с всички останали обстоятелства, които ориентират относно нуждата от повече или по-малко интензивно наказателно въздействие, с оглед комплексното реализиране на целите на специалната и генералната превенция.

Това е било съобразено отчасти от първоинстанционният съд.

На първо място, неправилно първата инстанция е отчела като отегчаващо отговорността обстоятелство продължителността на престъпната дейност. Макар и определен като „относително“ продължителен, периодът в който са осъществени инкриминираните данъчни престъпления е в рамките само на девет месеца / от 01.11.2011г. до 13.07.2012г./ и не може да бъде приет за продължителен до такава степен, че да придаде характеристика на дееца като лице проявяващо упорита престъпна воля и това да доведе до до по – сериозни санкционни последици.

На следващо място, без необходимата оценка е останал въпросът, свързан с продължителността на наказателното производство. ЕСПЧ многократно е припомнял, че „.... закъснялата справедливост е потъпкване на справедливостта и изискването за разумен срок на процеса има за цел да гарантира общественото доверие в правораздаването, както и да избегне положение, при което подсъдимия се намира прекалено дълго в състояние на несигурност..“. Именно в тази връзка първата инстанция не е преценила продължилата изключително дълго време наказателна процедура на плоскостта на изискванията за „разумност“ по смисъла на чл.6, т.1 от ЕКЗПЧОС. Отделно от това, не е съобщила, че разумният характер на тази продължителност трябва да се преценява с оглед специфичните обстоятелства по делото и основно със сложността на случая и процесуалното поведение на дееца и никъде не е подложила на анализ тези обстоятелства спрямо настоящият казус, като се е задоволила само бланкетно да отбележи, че наказателното производство е продължително. Ако беше сторила това и беше

обсъдила дългата продължителност на наказателното производство /близо девет години/, както и обстоятелството, че с безукорното си процесуално поведение подсъдимият с нищо не е допринесъл за това, първата инстанция би стигнала до извода, че „разумният срок” е надскочен значително. Тогава индивидуализацията на наказанието „лишаване от свобода“ на подсъдимия Х. нямаше да е ориентирана към средата на санкцията, предвидена за този вид престъпления, както е посочено в мотивите на атакуваната присъда, а близо до нейния минимум.

В същата насока е последователната практиката на съдилищата, в това число ЕСПЧ и ВКС, че нарушаването на принципа за разглеждане на делото в разумен срок, както е в настоящия казус, е обстоятелство, ползващо се със значителен намаляващ отговорността ефект при индивидуализацията на наказанието /Решение на ЕСПЧ - „Пелисие и Саси срещу Франция, GC, решение от 17.03.1999г., № 25444/94г.,§ 62, CEDH 1999-II“ / . И след като поведението на подсъдимия е въвн от причините за забавянето на процеса, то категоричното нарушаване на чл.22 НПК и чл.6 ЕКЗПЧОС изисква третирането на това нарушение на принципа за разглеждане и решаване на делата в разумен срок, като обстоятелство, ориентиращо наказание към минимума, предвиден в закона.

Поради това въззивната инстанция намира, че наказанието на подсъдимия следва да бъде намалено от четири години и шест месеца лишаване от свобода на три години и шест месеца лишаване от свобода, в който смисъл следва да се измени първоинстанционната присъда.

Това налага изменение на присъдата в частта, с която на основание чл.25 ал.1 вр. чл.23 ал.1 от НК съдът е групирал наказанията по настоящата присъда и наказанието по нохд № 758/2017 г. на описа на РС – Пловдив, като размерът на определеното общо най – тежко наказание следва да бъде намален от четири години и шест месеца лишаване от свобода на три години и шест месеца лишаване от свобода.

Законосъобразно съдът е присъединил към общото най – тежко наказание и наказанието конфискация и в тази част присъдата следва да бъде потвърдена.

С този размер на наказанието биха били постигнати целите на

специалната и генералната превенция и в максимална степен ще бъде покрито изискването, заложено в разпоредбата на чл.35, ал.3 НК.

Възражението на защитата за нарушение на материалния закон, в частта, досежно приложението на чл.68, ал.1 НК е неоснователно. По делото е установено, а и не спори от страните, че с присъда № 135/11.07.2011г. по нохд № 209/2011г. по описа на Районен съд Мездра подсъдимият е бил осъден за престъпление по чл.343, ал.1, б.“а“ НК на шест месеца лишаване от свобода, изпълнението на което наказание е било отложено на основание чл.66, ал.1 НК за срок от три години. Присъдата е влязла в законна сила на 27.07.2011г.

Началният момент на срока на давността за изпълнение на наказанието (т.нар. "изпълнителска давност"), определен в чл. 82 НК, започва да тече от момента когато наложеното наказание е изпълнимо - по силата на ефективно налагащата го присъда (чл. 82, ал. 2, пр. 1 от НК) или впоследствие при условията на чл. 68 от НК, когато с друг акт (присъда или определение) е постановено отложеното наказание да се изтърпи - чл. 82, ал. 2, пр. 2 от НК. Това означава, че когато с осъдителната присъда се налага ефективно наказание, срокът на давността за изпълнение започва да тече от влизането ѝ в сила. А когато наказанието е било отложено по силата на чл. 66 от НК и с последващ съдебен акт е постановено наказанието да бъде изтърпяно, срокът на давността за изпълнение започва да тече след влизане в сила на този друг съдебен акт. Тоест, последният е актът, който придава изпълнимост на наложеното наказание и именно влизането му в сила е определящ за началния момент на изпълнителската давност, а не моментът на влизането в сила на присъдата, с която е определено условното наказание. Поради това искането на защитата за отмяна на присъдата в тази ѝ част е неоснователно.

Съобразно изискванията на закона съдът е определил първоначалния режим за изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“, приспаднал е изтърпяните части от него, разпоредил се е с веществените доказателства и е възложил направените по делото разnosки.

При разглеждането на делото не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което в останалата част извън наложилото се изменение, атакуваната присъда следва да бъде потвърдена.

Съобразно процесуалния изход на делото и на основание чл.189, ал.3 НПК подсъдимият Х. следва да бъде осъден да заплати в полза на Апелативен съд Пловдив направените в настоящата инстанция разноси в размер на 878,40лв.

Предвид горното и на основание чл. 337, ал.1, т.1 и чл. 338 от НПК, Пловдивският апелативният съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда №47/22.06.2020г. по нохд №1318/18г. по описа на Пловдивски окръжен съд, като:

- **НАМАЛЯВА** определеното на подсъдимия Н.Х. наказание от **ЧЕТИРИ ГОДИНИ И ШЕСТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА** на **ТРИ ГОДИНИ И ШЕСТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА**.
- **НАМАЛЯВА** определеното на основание чл. 25, ал.1, вр. чл.23, ал.1 НК общо най тежко наказание на подсъдимия Н.Х. по настоящата присъда и наказанието по нохд № 758/2017 г. на описа на РС – Пловдив от **ЧЕТИРИ ГОДИНИ И ШЕСТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА** на **ТРИ ГОДИНИ И ШЕСТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА**.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

На основание чл.189, ал.3 НПК **ОСЪЖДА** подсъдимия Н.Х. да заплати в полза на Апелативен съд Пловдив направените в настоящата инстанция разноси в размер на 878,40лв.

РЕШЕНИЕТО може да бъде протестирано или обжалвано пред Върховния касационен съд на Република България в петнадесетдневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____